

Hun ventede, mens jeg vaskede gulvet i soveværelset. Jeg gik også i bad. Vaskede mig med hendes appelsinshampoo. Mit nattøj lagde jeg i en pose.

– Bastian skal have en godbid, sagde hun. – Du skal rose ham.

– Ikke dig?

– Nej, det var mellem jer.

Jeg satte mig på knæ og rakte hunden godbidde.

– Du er en god hund, sagde jeg. – Sikke du kunne hjælpe. Godt arbejde.

Jeg gav den en godbid mere uden at spørge. Den slugte den i en mundfuld. Gav mit knæ et puf.

– Ligger du godt nok? spurgte jeg Mathilde, da hun lå i hjælpersengen.

– Nu skal du bare sove, sagde jeg. – Jeg sidder her og holder øje.

– Tak for hjælpen, sagde hun.

– Det var så lidt.

Der blev stille. Det lysnede udenfor. Jeg var træt, mine øjne var tørre, men jeg døsedde ikke, holdt mig vågen for hende.

Da jeg troede, hun sov, sagde hun:

– Hvorfor stoppede du egentlig i børnehaven? Det har jeg længe villet spørge dig om.

Jeg kunne ikke se hendes ansigt.

– Det gjorde jeg bare, sagde jeg. – Orkede ikke mere.

– Du taler altid varmt om børn. Om din tid i børnehaven. Jeg har tit tænkt på, hvorfor du egentlig stoppede.

Jeg havde svaret på det så mange gange, havde min lange forsvarstale om velfærdsarbejde. Hvor hårdt det var, umenneskeligt. Det vidste alle. Normeringerne var forfærdelige. Der manglede varme hænder. Pædagoger var alene med halvtreds børn ad gangen. Tit behøvede jeg ikke forsvare mig eller forklare mig. Folk nikkede forstående, når jeg sagde, jeg var stoppet som pædagog. Jeg kunne ikke mere, sagde jeg. Så nikkede de sådan.

– Men du er så pligtopfyldende, sagde Mathilde. – Det kunne mange lære noget af. Du ville ikke bare stoppe, medmindre der var sket noget?

– Joeh. Det er så længe siden, sagde jeg.

Men det var ikke længe siden. Alle detaljer var levende endnu. Lugten af den indbagte laks, vi havde spist til frokost, solen, der faldt ind gennem mørklægningsgardinet på sovestuen. Jeg genkaldte mig fornemmelsen af skummadrasserne, når jeg løftede dem ud af madrastreolen, de blå frottélagner med elastikken. Jeg tog altid flere, end jeg kunne bære, måtte smide dem fra mig og rette dem til med foden, så de lå på en række.

Jeg havde endnu fornemmelsen af Lolas hånd i min. Hun ville ikke med. Fandtme om hun gad sove til middag, hun gik i børnehaven nu. Jeg havde en stor varme for hende. Hun var så umulig. Vred. I underbukser med maven stikkende frem skreg hun: – Du er ikke min mor, du bestemmer ikke over mig, jeg vil ikke sove, jeg vil ikke høre en bog.

Lola sov for sine forældres skyld, for pædagogerens skyld. Hun syntes ikke selv, hun var umulig om eftermiddagen. Når jeg så Lola, vidste jeg, hvorfor jeg

arbejdede i en børnehave. Hun var vidunderlig. Altid i gang.

Vi havde malet om formiddagen. Alle nye børnehavebørn malede deres portræt sammen med en voksen. Hendes lille hånd, der vred sig i min, var lilla. Alle kunstværkerne lå og tørrede. Hun havde selv skrevet sit navn. Selvfølgelig kunne hun det: Lola. Det var en almindelig dag i Radisen. Som alle andre.

Klokken tolv skulle hun sove. Det skulle alle de nye børnehavebørn. Madrasserne var lagt frem.

Men ind i de dage, der var almindelige, som alle andre dage, havde der sneget sig den træthed. Jeg kunne sidde i garderoben og hjælpe børnene i tøjet og blive fyldt af sådan et had. Børnenes kalden, deres urolige kroppe; deres behov, hjælpeløshed, vrangvillighed. Det var aldrig deres skyld, de var uskyldige. Der var kun en, der havde skylden, når det følte umuligt, den voksne, mig. Tonen i min stemme, den havde betydning for, hvordan øjeblikket blev, alle handlinger kunne udføres på andre måder, så havde stunden været bedre, mere omsorgsfuld, anerkendende, nærværende. Den konstante selvrefleksion. Alle de spørgsmål. Arbejdet var aldrig færdigt, der var altid mere at gøre. Mere omsorg at give.

Det var synd for mig. Den følelse havde sneget sig ind. Det var synd for mig, at jeg havde mit arbejde.

Jeg havde været god. Et godt menneske. Én, der satte alle sine egne behov til side for at kunne opfylde andres. Én, der dagligt tog imod skældsord, slag, lort, skrig, klager, forslag pakket ind som klager, klager pakket ind som bekymringer. Et godt menneske måtte være ét, der ikke skældte ud, ikke blev vred, et, der

holdt overblikket, et, der kunne elske Lola, der med sit tynde, flimrende hår og korslagte arme stampede i jorden som en karikatur på et barn, der ikke ville sove.

– Kom nu, sagde jeg til Lola. – Du kan bare hvile dig, du behøver ikke sove. Bagefter kommer du ud til os andre på legepladsen.

Men Lola kastede sig skrigende bagover. I hendes åbne mund så jeg den tilbageslukkede tunge, der gjorde plads til skriget. Lå som en lille boksehandske derinde.

– Lola, sagde jeg. – Tag det nu roligt, lille høne.

De andre børn lå inde i soverummet og ventede. Jeg havde lukkeren, det var mig, der puttede. Vi var forsinkede, allerede som det var. Det havde taget en evighed at feje ris og laks op fra gulvet, det havde taget en evighed, at Lola og de to drenge fra stuen, der også skulle sove, selv havde taget deres tøj af og mens de ventede på den rasende Lola væltede en bøtte perler. Det havde taget en evighed at finde et nyt fejestof til hygiejnemoppen, der var fuld af laks og ris, tiden gik, evigheden gik. Vi havde travlt hele tiden, men ikke børnene, de kendte ikke til tid, de vidste ikke, at der fulgte noget efter dette øjeblik.

Det var mig, der havde travlt. Mens sovebørnene sov, skulle jeg skrive en vidensoverdragelse, jeg skulle også vaske alle penslerne, der stod i en plastikkop i stuens vask. Kalle skulle til pause. Intet af det var oprørende. Det var alt sammen almindeligt. Bare ting, der skulle gøres. Og nu skreg Lola, mens jeg så på fællesrummets store ur, der udmålte arbejdsdagen, der bestemte, hvor lang tid opgaver varede.

Der var altid tankerne om næste nu. Næste opgave. At nu gik vi ind på sovestuen, hvor sovebørnene fra

de andre stuer allerede lå på madrasserne. Hvis de var slumret hen, blev de vækket af Lola, der hylede og kæmpede mod at holde mig i hånden. Hvis de blev vækket, rejste de sig, løb over i sofaen eller over til legegaragen eller, endnu værre, kravlede op ad stigen til hemsen. Hvis de ikke kunne sove igen, skulle de følges på legepladsen, klædes på, først den ene, så den anden. Min kollega ville være irriteret over, at hendes børn ikke sov, de ville være besværlige om eftermiddagen, deres forældre ville være utilfredse, hun skulle forklare dem, at mormors fødselsdag blev noget andet, fordi deres barn havde ikke sovet. Bare tanken om vanter, der ikke lå på deres plads, som de skulle. Lede i kasserne, lånekassen, mens jeg gruede for, at resten af børnene vågnede, mens Lola endnu skreg.

Mine tanker blev umulige. Stødte ind i mure. Og Lola, hende slap jeg ikke, jeg holdt fast, da hun skrigende kastede sig bagover, og bagefter ville jeg ikke være ved det, men jeg hørte eller fornemmede, mærkede, vidste, at der var sket noget. Et knæk eller et skred, en lyd i hendes lille arm.

Lola satte sig på gulvet. Holdt om sin arm. Hendes blik var forundret. Spørgende. Jeg havde aldrig set sådan et blik hos hende før. Så overrasket. Jeg indså ikke, at der var sket noget alvorligt, men min krop vidste det. Jeg kunne næsten ikke stå. Den stemme, der sagde:

– Kom, Lola, det er puttetid, var ikke min.

Hun rejste sig. Holdt armen ind til brystet, støttede den med hånden. Gik med mig ind på sovestuen, lagde sig på madrassen. Jeg sang en sang for alle børnene, strøg Lola over håret. Øjnene var vidt opspærrede. Når hun åndede ud, var det med et lille klynk.

– Sov godt, sagde jeg til hende.

Der var ikke sket noget. Sådan sagde jeg til mig selv. Jeg sagde også: Der skete det. Jeg vidste ikke, om jeg havde villet det. Havde jeg villet det? Det var et uheld. Pludselig kastede hun sig bagover. Hvordan skulle jeg have vidst, at hun ville gøre sådan? Jeg havde holdt hende i hånden, det var bare det. At det var sovetid, og hun skulle sove.

Lolas øjne lukkede sig. Hun sov af chok og skræk. Det var ikke en ægte søvn. Med hele mit væsen vidste jeg det. Jeg vidste det, mens jeg tænkte: Der er ikke sket noget, hun sov vel ikke, hvis der var sket noget.

Svigtet, overgrebet, uheldet fortsatte nu, mens Lola sov sin ikkesøvn. Uanset om jeg havde villet det, så lod jeg det være, mens jeg strøg hendes hår.

Efter en halv time vågnede hun. Satte sig op. Holdt om sin arm. Så på mig, som spurgte hun: Hvad sker der? Hvad er det her?

Øjnene fyldtes af tårer. Og så skreg hun.

Jeg sagde det, som det var. Lola havde kastet sig bagover, mens jeg holdt hende i hånden. Der var sket noget. Det gjorde ondt. Jeg sagde det til mine kollegaer, til min leder, jeg ringede til Lolas forældre og sagde, de skulle hente hende og køre hende på skadestuen. Der var sket noget med Lolas arm. De hørte hende græde i baggrunden.

– Det var min skyld, sagde jeg.

Da de kom, gik jeg dem i møde og sagde, jeg var ked af det. Det havde været et uheld. De ville gerne tro mig, kunne jeg se. De tvivlede, men de ville tro mig. Jeg genfortalte hændelsen mange gange. Lola ville ikke sove, jeg holdt hende i hånden, hun kastede

sig bagover, som hun jo gjorde. Alle, der kendte Lola, havde set hende kaste sig bagover, men jeg havde holdt fast, det var sovetid. Vi havde den aftale, at Lola skulle sove til middag.

– Jeg skulle bare have sluppet, sagde jeg til forældrene. – Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke bare slap.

– Var du irriteret på Lola, da det skete?

– Nej, sagde jeg og rystede på hovedet. – Slet ikke. Jeg holder meget af Lola.

Havde jeg været irriteret?

Moren smilede til mig. Hun arbejdede som kantineleder, lugtede af frikadeller.

– Det ved jeg godt, sagde hun.

Så sent som dagen før havde vi talt om Lola, hvor skæg hun var, hvor dygtig. At hun ville bestemme alting selv.

Faren ville gerne se hændelsesforløbet på skrift.

– Det er helt i tråd med kommunens procedure, at I får min beskrivelse til gennemlæsning, sagde jeg. – Så snart I er kørt på skadestuen, sætter jeg mig og skriver forløbet ned, som det skete.

De sad i kø til 1813.

– Var der nogen, der så det? Var der andre på gangen?

– Kun børn, sagde jeg.

– Hvor var Mette?

Det var den kollega, der havde siddet med børnene, til jeg kom.

– Hun sad inde på stuen. Hun kunne ikke se os der ved legebussen.

Det var der, det var sket. Ved legebussen.

Mens jeg skrev det ned, så konkret jeg kunne, vendte jeg tilbage til hvad der havde været min egen vilje. Jeg havde holdt tusindvis af børn i hånden. Gået med tusindvis af børn, der ikke ville sove. På den selv samme gang. Havde jeg været vred? Hvorfor havde jeg holdt fast?

Men det vidste jeg jo godt. Jeg havde set op på uret, 12.11. Mette skulle have været til pause, sovebørnene skulle sove senest 12.30, ellers hang dagen ikke sammen. Og den vidensoverdragelse skulle skolen have haft i sidste uge.

Indtil børnehaven lukkede, gik jeg i en tåge. Fornemmelsen eller lyden af et knæk, en slags smæld, blev ved med at lyde i mig.

Forældrene skulle ringe, når de vidste, hvad der var sket, men de ringede ikke.

Det var fredag. Klokken 16 ringede jeg til dem. De tog den ikke. Jeg blev siddende på kontoret, mens lederen læste hændelsesforløbet.

– Det var et uheld, sagde jeg.

– Ja, selvfølgelig, sagde hun og så på mig over brillerne.

– Jeg skulle bare have sluppet hende.

– Det kan du ikke bruge til noget nu, sagde lederen og fugtede fingeren, før hun bladrede.

– Jeg har det forfærdeligt.

Jeg ville gerne græde.

Den lille tvivl lå i mig. Vred sig. Havde jeg villet skade hende? Var det med vilje?

Lederen klappede mig på hånden.

